

Telecí a Pustá Rybná, 24.2.2019, kázání z bělečského semináře

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Ž 44, 2.4.9.24-27

PÍSEŇ 680 nás zavolal jsi, 161 tebe bože chválíme

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, povolal jsi nás a pozval do svého království, které se nám přiblížilo v Ježíši Kristu. Prosíme tě, abychom se mu uměli otevřít. A současně vyznáváme, že jsme stále na cestě, na skále bez dostatku vláhy, jako na trní plném jiných starostí. Neustálá, nekonečná práce, myšlení a plány, které s tebou a tvými skutky často nepočítají. Naplňují nám hlavu i srdce. Nyní tu však stojíme před tebou zranění i svedeni skutky svými, ale i těch, kdo nám nepřejí. Zprostřed vši bídy a vin vracíme se pod Kristův kříž a do tvého odpuštění. V rozsévání tvých semen do dobré země, kde vzroste a přinese stonásobný užitek, vyhlížíme tvou jedinou vládu.

Prosíme tě, dej, ať zakoušíme, že evangelium našeho vzkříšeného Pána je mocí k naší spáse. Dej, ať z Ducha svatého i dnes poznáváme, že ve Slovu i doprostřed tohoto shromáždění přichází tvé věčné království.

Děkujeme ti za vítězství tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na kterém máme podíl i my, církev tvá nedokonalá. Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane náš všemohoucí, pravdivé a spravedlivé jsou tvé cesty. Kdo by se tě nebál, náš Pane, a nevzdal slávu tvému jménu. Dej, ať k tobě naleznou cestu všichni, kdo tě hledají a skloní se před tebou, neboť i tvé spravedlivé soudy vyjdou najevo. Amen.

1. ČTENÍ: Gn 26, 12-14

PÍSEŇ 678 jeden pán, 367 studně nepřevážená

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Požehnaný Hospodine, Bože náš! Svěřujeme do tvé moci slovo evangelia, které dnes bylo na mnoha místech rozséváno a prosíme tě, způsob svým Duchem, aby žilo, a těm, kdo je slyší, dávalo užitek. Tvé moci svěřujeme celou tvou církev i tento sbor; uprostřed všech nejistot a malých nadějí jej zachovávej mocí toho, který si nás zamiloval. Do tvého vedení poručíme ty, kdo stojí v duchovní odpovědnosti a službě; kazatele a staršovstva, studenty teologie a učitele. Dej, ať jsou všichni svědci tvého milosrdenství vždycky poddaní našemu společnému Pánu. Tvé ochraně odevzdáváme všechny tvé pokřtěné i naše konfirmandy a děti. Prosíme, zstaň se jejich klíčící víry a pomoz jim v jejich hledání. Předkládáme před tebe ty, kdo jsou nemocní, všechny umírající, kdo se hroučí pod břemena svých životů, jsou opuštěni, osamělí, trpí násilím, nebo jen těžce nesou bezcíllost svých dní, neví si rady sami se sebou. Prosíme tě, potěšuj je a prokaž, že koho ses ujal, buď vysvobozen. Přimlouvám se i za tvé milosrdenství k národům ve válečných napětích. Prosíme tě, uzdrav naši duchovní slepotu, daruj nám svůj pokoj v Kristu Ježíši i nade všechno lidské pomyšlení. A společně k tobě voláme, jak nás naučil tvůj Syn: Otče náš, který jsi v nebesích...

3. ČTENÍ: Jk 1,18-22

POŽEHNÁNÍ: Bůh nám žehná, Bůh náš. Bůh nám dává své požehnaní. Necht' se ho bojí všechny dálavy země! Amen. (Ž 67,7b.8)

PÍSEŇ 685 i když se rozcházíme, 419 mocný bože

2. ČTENÍ: Lk 8, 4-8

Milí přátelé v Kristu, bratři a sestry,

jak dnes mluvit o Bohu, navíc naší lidskou řečí. Jak slovem Božím působit i mezi lidmi? Kde se témata našich hovorů setkávají s promluvou Pána Boha? Nebo ještě jinak, co je dobrá země, kde zrno vzroste a přinese stonásobný užitek?

Ve velkých zástupech a z mnoha měst se lidé scházeli k Pánu Ježíši a on k nim mluvil v podobenství. Neporozuměli, nepochopili ho hned na první poslech, ale museli se i sami trochu namáhat. A neviděli vše, co mají nebo by chtěli vidět, i když na něj přímo hledí.

V Ježíši Nazaretském vstupuje do světa rozsévač se slovem pravdy a milosti, a s ním a v něm do něj přichází Boží království. Království našeho Pána a Boha, který s námi mluví a jedná v Ježíši z Nazareta. A nám se nabízí další otázka, co se s jeho a jenom jeho slovem milosti a pravdy pro všechny lid, děje. Ježíšovo podobenství o rozsévači nabízí čtyři možnosti.

Všechny hovoří o posluchačích. Posluchačích rozsévačova sémě, Božího slova, které se setkává se čtyřmi možnostmi přijetí. Pošlapané podél cesty. Sezobané ptactvem nebeským, protože mnozí kolemjdoucí si rozsévačova zrna často ani nevšimnou. I když ho možná zaslechnou, někdo jiný jim je vyrve a pošlape.

Ano, někdo jiný. Jde o slovo, které se nestane ani značkou na silnici či turistickou šipkou a naštěstí ani reklamním či politickým billboardem. Jde o slovo, které ani nedostane šanci někde se zahnízdít, usadit, chvíli počkat, protože podél cesty obvykle není čas. Po cestě se musí chodit, jinak vás ptáci sezobou. Jde o slovo, které se k nikomu ani nedostane, protože nepřítel, protivník je rychlejší.

Padlé na skálu. Kde sice vzejde, ale pro nedostatek vláhy zase uschne a opět z něj nic není. Ani na skále si zrno moc neužije, neboť není, kdo by se o něj staral. Buď praží slunce nebo fouká vítr, ale na život to věru není. Všechna mokrost, vlhkost steče dolů.

Doprostřed trní. Doprostřed pozemských starostí, co budeme jíst, co budeme pít. Doprostřed našich všedních zbytečností a maličerností, co nás denně obklopují, a my ne, a ne se jich zbavit. Doprostřed majetku, který občas a někdy i často zastiňuje, čím se skutečně zabýváme. Doprostřed materie, materiálna ubíjející náš život duchovní. Doprostřed rozkoší života často příjemnějších, než je například péče o druhé lidi. Doprostřed všeho, co dokáže zadusit úrodu z rozsévačova sémě. Nepřátelských mocností spolu-růstoucích s našimi životy.

A přece se některé ujme. A přece jiné padne do země dobré, kde vzroste a přinese stonásobný užitek. Což bychom si jistě přáli všichni. Aby naše slova, naše řeč, naše sémě, co po světě a svých

bližních rozséváme, padalo, kam má. Na úrodnou půdu. Jak však dosáhnout úspěchu slova, ptá se jistě nejedno vaše ucho. Jak mluvit, aby nám druzí rozuměli. Nebo ještě lépe, jak se světem a ke světu hovořit, abychom k něčemu byli.

Hodně se dnes mluví o srozumitelnosti. Musíme povídat, aby nám druzí, pokud možno co nejlépe rozuměli. A svým slovem i žít, řekněme autenticky, abychom byli důvěryhodní. Ale co když jde především o hovor právě tehdy, když víme, že naše slovo sedne, padne, kam má, kde vzroste a přinese užitek. Možná ještě větší, než jsme zprvu doufali. Povídat si takzvaně na jistotu. Pohybovat se na co nejjistější půdě, odkud víme, že něco bude.

I zrnu v dobré zemi však bude chvíli trvat, než vzejde, než vyklíží a něco přinese. Všechno má svůj čas. I stonásobný užitek chvíli trvá. I když bychom rádi teď a hned, protože pak už nic nebude. Nejde však o nás. Jde spíš jen pilně rozsévat a ostatní už nechat na Pánu Bohu. Jistě, když sejeme, doufáme, že se naše sémě ujme. Ale i dobrá půda naděje potřebuje nechat své zrno zakořenit.

A přinést stonásobný užitek. Nejen pro další generaci, našim dětem, příp. vnoučatům, ale komukoliv. Víra však není v naší moci, často způsobuje nečekané. Ať se nám zkušenost předávání víry líbí nebo ne, máme na její moc vliv zcela minimální. Předávat nakonec můžeme maximálně tradici či rodinnou firmu, ale víru? Víra často

působí mimo nás. Víra bývá natolik osobní, až intimní, že nezáleží na nás, co ze své zbožnosti předáme, jako spíš na Duchu svatém.

Kam, do jak dobré půdy nechá dobré zrno zaset, vzklíčit, vzrůst a přinést patřičný užitek. Neboli úspěch. Slovo, které má v dnešním světě zaměřeném na výkon až rozhodující význam. Rozséváme své sémě, abychom měli úspěch. Chceme být úspěšní v práci, v životě, mít úspěšné děti. Výkon a úspěch. Dvě hesla, jež pozoruhodným způsobem spojují svět evangelia i v podobenství o rozsévači a svět, jak ho známe z našeho všedního života. Přiznám se, jak mě vždycky fascinovalo, jak jsme museli být ještě úspěšnější než lidé kolem nás, aby se ukázalo, že i evangelík za něco stojí. Aby se za naším úspěchem prosazovala i naše víra. Je úspěšný, a ještě k tomu věří, příp. rovnou chodí do kostela, co víc si přát. A nejlepší by bylo, kdyby se nám dařilo předávat naši víru z generace na generaci, aby v Bohu věřili a do sboru chodili i naše děti a jejich děti. A ještě k tomu byli úspěšní ve škole, dobře se oženili a vdali, našli si dobrou práci a vůbec se jim životě dařilo.

Pán Ježíš sotva celé podobenství dořekl, zvolal: Kdo má uši k slyšení, slyš. Ne všichni používají své sluchové orgány ke sluchu. V dětství jsem často slýchal, jak jde vše jedním uchem tam a druhým zpět. Slyšet a poslouchat, podobně jako poslouchat a naslouchat jsou dvě odlišné věci. Slyšet zde znamená, co Pán Ježíš chce svým

podobenstvím sdělit. Abychom měli pro Boží slovo pečlivě nastražené uši, slyšeli každé jeho slovo, předávali ho dál, ale hlavně z něj sami žili, nejlépe aby se mohlo šířit po celém světě. Abychom se stali věrnými a věrohodnými svědky Kristova evangelia, mohlo pevně zakořenit a růst třeba až do konce našich životů. Zachovávat je v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přinášet úrodu. Být výkonní a úspěšní nejen uvnitř svých rodin, ale i venku, mezi lidmi, co se s nimi občas setkáváme. A pak, po celoživotní snaze svítit i ostatním lidem na cestu, pokojně nebo spíš poslušně.

Jenže v první řadě je třeba odmítnout počáteční nadšení, s nímž lidé víru přijímají, a naopak ji nechat v sobě dost hluboko zakořenit. Zachovávejme slovo Boží a přinášejme jeho ovoce vytrvale, i v čase zkoušek, kterým se zcela jistě nevyhneme. Zapuďme nebo aspoň umenšeme všechny naše starosti o majetek a co nás v životě těší jiného a zaměřme se na Boží slovo a Kristovo evangelium. Nebo po něm jen nešlapme, nenechme zlého pokušitele uvádět nás do pochybností, které brání věřit v jeho spásnou moc. Přijměme slovo Boží do svého srdce, nitra, i rozumu a vytrvale na něm pracujme, vzdělávejme se ve víře i v životě a přinášejme radost a pokoj všemu stvoření. Radost ze života a Kristova evangelia a pokoj, jaký přinesu do našeho ustaraného, uštvaného světa plného výkonu, a ne vždy zajištěného úspěchu. Ve světle naděje, že například kázat slovo

Boží, pokračovat na cestě nebeského Rozséváče je práce, která má naději. I když mnoho z rozsívaných semen přijde nazmar, už nyní jsme ve víře svědky jiných semen – a třeba i jen jednoho jediného – co přináší několikanásobný užitek.

Evangelium nemá ve světě stoprocentní úspěch. Vždy byli a budou lidská srdce, kde slovo Boží nezakořenit, kde je nepřijmou. Vždy však budou také lidé, kteří Boží slovo přijmou a přinesou užitek. A jedním z důsledků víry je nechat ji protnout se životem. Ve víře růst. Růst v Ježíšově důvěře, že slovo Boží nikdy není zvěstováno nadarmo. Má smysl kázat dnes o Bohu a o Kristu, protože navzdory možnému neúspěchu aspoň jedno vzejde a přinese plody, ba dokonce dosáhne překvapivě velkého úspěchu, a sice stonásobného. Když se Boží slovo setká s naší touhou po naději, že všechno dobře dopadne. Že i třeba jen jedno zrnko klasu padne na úrodnou půdu. Kde bude přijato, ještě vzejde a přinese lidem důvod přemýšlet. Nad svým životem, nad svými vztahy, nad sebou navzájem, ale hlavně nad Pánem Bohem. Dobrá půda je lidská touha po Bohu, který nás oslovuje a my odpovídáme. Přichází a my přijímáme. Říká nám jménem a my se připojujeme, děkujeme, prosíme, oslavujeme. Dobrá půda je naše touha porozumět Bohu, sám sobě, svým blízkým. A načerpat sil, aby se zrní padlému do našich životů i zadařilo. Amen.

PÍSEŇ 440 ozvi se, 177 nuž bohu